ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. Y.,** zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2021, č. j. MV-106520-5/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 4. 2022, č. j. 31 A 112/2021 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 11. 5. 2021, č. j. OAM-455-17/ZR-2021, zrušilo platnost povolení žalobce k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovilo žalobci lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo žalovanou dostatečně odůvodněno a byly vypořádány všechny odvolací námitky. K neprovedení svědeckých výpovědí žalobcovy manželky a dcery krajský soud uvedl, že žalobce jejich provedení v průběhu správního řízení nenavrhoval a správní orgány dostatečně zdůvodnily, proč k provedení těchto výslechů nepřistoupily.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Shrnul, jaké skutečnosti správní orgány zjistily a z jakých podkladů vycházely, a na základě toho považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný. K námitce týkající se přiměřenosti rozhodnutí dále krajský soud připomněl, že podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl žalobce povinen poskytnout správnímu orgánu prvního stupně veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti a v souvislosti s tím odkázal i na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Krajský soud zdůraznil, že do pobytového oprávnění žalobcovy manželky a dcery nebude rozhodnutím nijak zasaženo a žalobce bude disponovat jinými možnostmi, jak může styk s rodinou realizovat i bez povolení k trvalému pobytu (buď získáním nižšího pobytového oprávnění či bezvízovým stykem). Krajský soud poukázal také na závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil, a na trest, který mu za to byl uložen, a uzavřel, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů považuje za přiměřená.

[6] K tvrzení upozorňujícímu na nezbytnost zohlednění nejlepšího zájmu dítěte krajský soud odkázal na závěry žalovaného, který se této otázce detailně věnoval na straně 9 napadeného rozhodnutí. Zde posuzoval pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb a nejlepší zájem dítěte hodnotil i z hlediska míry integrace žalobcovy dcery na území České republiky. Krajský soud žalobci nepřisvědčil ani v tom, že správní orgány nejlepší zájem dítěte nijak nedefinovaly, neboť výslovně poukázaly na to, že nejlepším zájmem žalobcovy dcery je její setrvání v České republice. Argumentaci žalobce o případné nutnosti jeho dcery přestěhovat se na Ukrajinu považoval krajský soud za nepřípadnou. Opětovně upozornil, že jejího pobytového oprávnění se napadené rozhodnutí nijak nedotýká a ani v případě žalobce není postaveno na jisto, zda se do země původu vrátí. Krajský soud tudíž nesouhlasil s žalobními námitkami obsahujícími výtky k hodnocení jeho vztahu s dcerou ze strany správních orgánů a uzavřel, že posouzení přiměřenosti rozhodnutí nepovažuje ani za formální ani za obecné.

[7] Krajský soud nakonec nepřisvědčil ani námitkám, v nichž žalobce tvrdil porušení základních zásad správního řízení či principu předvídatelnosti rozhodování správních orgánů a principu legitimního očekávání. Zdůraznil, že ke každému případu je třeba přistupovat individuálně a argumentace jinými případy, v nichž správní orgán prvního stupně postupoval jinak než v nynější věci, tudíž není na místě. K namítanému rozvoji paranoidní psychózy, o níž se žalobce umínil poprvé až v žalobě a již dokládal lékařskou zprávou, krajský soud odkázal na § 75 odst. 1 s. ř. s., který brání tomu, aby se uvedenou novou skutečností mohl zabývat. Nad rámec uvedeného však krajský soud poukázal na aktuální společenskou situaci v zemi stěžovatelova původu a upozornil, že žalobce nyní disponuje i jinými možnostmi, prostřednictvím kterých si může pobytové oprávnění na

území České republiky zajistit, přičemž není nutné, aby disponoval právě nejvyšším pobytovým titulem.

III.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel předně nesouhlasí s tím, že krajský soud neprolomil zásadu vázanosti soudu skutkovým a právním stavem ke dni vydání správního rozhodnutí vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. a nezohlednil zhoršení jeho psychického stavu. Ten byl diagnostikován až po vydání napadeného rozhodnutí, což doložil lékařskou zprávou ze dne 24. 8. 2022. Stěžovatel namítá, že tato zásada není bezvýjimečná, jak ve své judikatuře dovodil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud. Stěžovatel má za to, že tuto zásadu je nutno prolomit například v případě dodržení norem požívajících ve smyslu čl. 10 Ústavy aplikační přednosti, jimiž bude v cizineckých věcech zejména čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv (dále jen „Úmluva“), resp. zásada *non-refoulement*. Podle stěžovatele novější judikatura také potvrzuje, že pravidlo vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. je nutno prolomit i z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy. Připouští, že Nejvyšší správní soud k prolomení tohoto pravidla přistupoval především z důvodu válečné situace probíhající na Ukrajině v souvislosti s rozhodováním o mezinárodní ochraně či správním vyhoštění, ale podle stěžovatele lze tyto závěry analogicky aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Stěžovatel považuje za zásadní, že novou skutečností je to, že trpí vážnou psychickou poruchou. Je přesvědčen, že s ohledem na jeho špatný zdravotní stav je třeba pravidlo zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s. i v nynější věci prolomit. Pokud by totiž byl povinen vycestovat do země původu, došlo by k porušení čl. 3 Úmluvy, neboť má za to, že na jeho případ jsou přenositelné závěry Evropského soudu pro lidská práva (dále jen “ESLP“) vyplývající z rozsudku ze dne 2. 5. 1997, *D. proti Spojenému království,* stížnost č. 30240/96. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud by mu byl zrušen pobyt, neměl by jinou možnost než vycestovat (to by bylo vzhledem k jeho duševní poruše fatální), nebo setrvat na území a riskovat správní vyhoštění.

[10] Stěžovatel dále namítá, že v řízení před správními orgány došlo k porušení zásady materiální pravdy a objektivního posouzení věci. Nesouhlasí s krajským soudem, podle kterého zásada nestranného a objektivního přístupu nebyla porušena. Krajský soud tento závěr navíc nijak nevysvětlil. Správní orgány přitom podle stěžovatele nevyvinuly žádnou aktivitu ke zjištění objektivního skutkového stav a soustředily se pouze na okolnosti svědčící v jeho neprospěch. Žalovaná podle stěžovatele nepoměřila okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch a krajský soud následně tento nesprávný postup pouze převzal.

[11] V souvislosti s posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho dceři stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 4 Azs 443/2019-36, podle kterého musí být aktivita správních orgánů při zjišťování skutkových okolnosti, tj. rodinných poměrů cizince, daleko větší, jde-li o nejlepší zájem dítěte. Trvá na tom, že v projednávané věci bylo nutné provést výslech jeho manželky a dcery za účelem zjištění jeho rodinných a soukromých vazeb. Správní

orgány podle stěžovatele dospěly k závěru, že manželka a dcera nejeví o stěžovatele zájem, aniž k tomu měly jakékoliv podklady. Naopak nezohlednily, že jej manželka i dcera navštěvovaly ve vazbě a do věznice mu volaly. Stěžovatel uvádí, že o skutečně pevném vztahu svědčí mimo jiné i výpovědi dcery a manželky, které byly provedeny v řízení o správním vyhoštění.

[12] V souvislosti s námitkou nesprávného a nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že se ztotožnil s nesprávným postupem žalované, která trestnou činnost stěžovatele nepoměřovala s dalšími skutečnostmi svědčícími v jeho prospěch. Stěžovatel má za to, že zrušení povolení k trvalému pobytu v takovém případě má pouze sankční povahu, nikoliv povahu opatření, které je třeba přijmout pro udržení veřejného pořádku, neboť jeho trestné jednání bylo pouhým excesem v jinak řádném životě. Za přiléhavé pro svoji věc považuje závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28. Správní orgány i krajský soud se dopustily obdobných pochybení, jaká kasační soud vytýkal ve zmíněném případě, neboť také fakticky nepoměřovaly veřejný zájem na ochraně společnosti a ochranu soukromého a rodinného života stěžovatele.

[13] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil i to, zda stěžovatel disponuje jinými možnostmi, jak může zajistit styk se svou rodinou, ať již se jedná o jiné pobytové oprávnění či krátkodobý bezvízový styk. Stěžovatel trvá na tom, že bude muset na Ukrajinu odcestovat, neboť nemá žádné platné pobytové oprávnění, vízum za účelem strpění mu nebylo uděleno a jiné nástroje k jeho setrvání na území zákon o pobytu cizinců neposkytuje. S ohledem na probíhající válečný konflikt je omezeno cestování na Ukrajinu i z ní, resp. mužům, kteří splňují podmínky pro brannou povinnost, je vycestování z Ukrajiny znemožněno. Správní orgány i krajský soud se opomněly zabývat faktickou možností přesídlení stěžovatele.

[14] Stěžovatel dále namítá porušení čl. 8 Úmluvy a nejlepšího zájmu dítěte, neboť správní orgány měly nejdříve definovat, co je v nejlepším zájmu stěžovatelovy patnáctileté dcery, a tento zájem pak postavit jako přední hledisko. Zhodnocení nejlepšího zájmu dítěte krajským soudem považuje stěžovatel za zcela nesprávné a nedostatečné. Setrvání stěžovatelovy dcery na území sice je jeden z faktorů jejího nejlepšího zájmu, ale ostatní faktory byly zcela opomenuty. Závěry správních orgánů, podle kterých nejsou vazby stěžovatele a jeho dcery pevné, nemají oporu ve spisovém materiálu. Správní orgány i krajský soud zcela opomněly vzít v potaz to, že nejlepším zájmem nezletilé nepochybně je, aby na území pobývala s matkou i s otcem. Správní orgány neměly ke zjištění nejlepšího zájmu nezletilé dcery žádné podklady.

[15] Krajský soud podle stěžovatele opomněl vypořádat námitku, podle níž stěžovatel musí plnit povinnosti, jež mu byly uloženy trestním soudem, k čemuž je potřebný jeho pobyt na území. Nevztahuje se na něj institut dočasné ochrany, neboť ten se uděluje pouze těm cizincům, kteří do České republiky přicestovali až po 24. 2. 2022, vízum za účelem strpění mu uděleno nebylo a nemá tak možnost, jak na území legálně setrvat. Připouští, že zatím není bezprostředně nucen opustit Českou republiku, neboť občanům Ukrajiny nejsou vydávány výjezdní příkazy, považuje to však pouze za dočasnou situaci, u níž nelze

předvídat další vývoj. Pro stěžovatele je však důležité, aby měl jistotu, že z území České republiky nebude muset vycestovat.

IV.

[16] Žalovaná ve vyjádření s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a napadeného rozsudku navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud předně posuzoval námitku, podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přestože tento kasační důvod stěžovatel výslovně v kasační stížnosti neuplatnil. Vady podřaditelné pod uvedený kasační důvod je ostatně Nejvyšší správní soud povinen posoudit i tehdy, pokud je stěžovatel nenamítá [§ 109 odst. 4 s. ř. s.]. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by řízení před krajským soudem bylo stiženo vadou, jež by mohla mít vliv na jeho zákonnost.

[20] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nejvyšší správní soud současně setrvale judikuje, že správní soud není povinen reagovat na každou dílčí námitku a obsáhle ji vyvracet (srov. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108). Také Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, shledal, že *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém.“* Krajský soud je tedy povinen v soudním řízení náležitě zjistit skutkový stav a vyhodnotit pro věc rozhodné skutkové okolnosti a tyto právně posoudit, tj. uvést, podle jakých právních předpisů byla (s ohledem na námitky obsažené ve správní žalobě) posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí a jakými úvahami byl krajský soud v tomto ohledu veden. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25).

[21] Těmto požadavkům krajský soud v nyní posuzované věci dostál. Výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předestřel relevantní a ucelené právní závěry, které také dostatečně odůvodnil. Napadený rozsudek je srozumitelně a logicky odůvodněn a je z něho zřejmé, z jakých důvodů krajský soud neshledal žalobu za opodstatněnou a proč námitkám v ní uplatněným nepřisvědčil.

[22] Stěžovatel v této souvislosti krajskému soudu konkrétně vytýká, že se opomněl zabývat žalobní námitkou, podle níž nelze platnost povolení k trvalému pobytu zrušit proto, že v České republice musí plnit povinnosti, jež mu byly uloženy trestním soudem. Přestože je pravdou, že se k tomuto tvrzení krajský soud výslovně nevyjádřil, nelze jen proto považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Ostatně stěžovatel uvedené tvrzení nikterak blíže nerozvedl. Krajský soud se přitom uceleně zabýval tím, zda převáží skutečnosti svědčící pro zachování jeho povolení k trvalému pobytu nebo nikoliv, čímž implicitně reagoval i na tento argument. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nemůže způsobit skutečnost, že krajský soud výslovně nereagoval na jedinou a blíže neodůvodněnou větu stěžovatele obsaženou v žalobě.

[23] S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, žádné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[24] Nejvyšší správní soud se tudíž dále věnoval námitkám podřaditelným pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[25] Stěžovatel krajskému soudu především vytýká, že neprolomil zásadu vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. a nezohlednil zhoršení stěžovatelova psychického stavu, se kterým byl diagnostikován až po vydání napadeného rozhodnutí.

[26] Stěžovateli nutno přisvědčit v tom, že Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře připustil výjimky ze zásady vázanosti správních soudů skutkovým (o nějž jde v souzené věci) i právním stavem v době vydání napadeného rozhodnutí. Například v rozsudku ze dne 24. 2. 2022, č. j. 4 Afs 185/2020-40, shrnul, že *„pokud jde o skutkovou větev výjimek z pravidla obsaženého v § 75 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud i Ústavní soud výjimečně připustily prolomení tohoto pravidla ve věcech mezinárodní ochrany ke splnění zákazu non-refoulement a ve věcech doplňkové ochrany (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16), ve věcech mezinárodní ochrany uplatněním aplikační přednosti evropského práva (konkrétně čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, tzv. procedurální, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32 a již uvedený nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 425/16), ve věcech zajištění cizinců s ohledem na ochranu osobní svobody ve spojení s právem na život a zákazem mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019 - 48, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50), jakož i ve věcech správního trestání k uplatnění ústavního zákazu dvojího trestání za tentýž skutek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008 – 142, a v rovině obecné překážky věci rozhodnuté viz též rozsudek ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015 - 41). K prolomení zásady vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. (resp. jejímu neuplatnění na základě přednostní aplikace mezinárodního či evropského práva či na základě jeho ústavně konformní interpretace) tedy soudy přistoupily s obezřetností, pokud nebylo možno splnit mezinárodněprávní závazek České republiky nebo ústavní zákaz jinak. V obdobném duchu Ústavní soud připustil výjimečně prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. v případě, že si to vyžadovaly spravedlnostní důvody při nápravě historické křivdy*

způsobené minulým nedemokratickým režimem ve vazbě na soudní rehabilitace (viz nález ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03).“

[27] Z uvedeného exkursu je zřejmé, že nyní posuzovaný případ nespadá do žádné z uvedených kategorií případů, v nichž v minulosti vyšší soudy dovodily nutnost prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. pro změnu skutkového stavu po vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Žádný ze stěžovatelem odkazovaných rozsudků, jimiž argumentačně podpořil své tvrzení o nutnosti prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, rozsudek téhož soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, nebo ze dne 25. 3. 2022, č. j. 8 Azs 336/2021-33 či ze dne 29. 4. 2022, č. j. 5 Azs 217/2021-50 a další), se od výše uvedených judikaturních závěrů neodchyluje a Nejvyšší správní soud, na rozdíl od stěžovatele, závěry v nich uvedené nepovažuje za přenositelné na nyní projednávaný případ. Byly totiž vydány za zcela odlišných skutkových i právních okolností (ve věcech správního vyhoštění, či žádostí o mezinárodní ochranu), o něž se v posuzované věci nejedná.

[28] Stejně tak považuje Nejvyšší správní soud za excesivní vyvozovat splnění podmínek pro výjimku z aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. z rozsudku ESLP ze dne 2. 5. 1997, *D. proti Spojenému království,* stížnost č. 30240/96, v němž uvedený soud shledal, že vyhoštění cizince v terminálním stadiu AIDS by zakládalo porušení čl. 3 Úmluvy. Ani zde se nejedná o skutkově ani právně srovnatelný případ s tím stěžovatelovým.

[29] Nejvyšší správní soud nerozporuje, že i čl. 8 Úmluvy má v rámci právního řádu České republiky aplikační přednost [čl. 10 Ústavy] a že i na jeho základě může dojít k prolomení zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s. K tomu však lze přistoupit (stejně jako u čl. 2 a 3 Úmluvy) pouze ve zcela výjimečných případech a za určitých podmínek, které však daném případě nenastaly. V pobytových věcech totiž nepřihlédnutí k novým skutečnostem v řízení před správním soudem zpravidla nemá přímo za následek dotčení základních práv (stěžovatelem odkazovaný rozsudek ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, se ostatně netýkal zrušení pobytu, nýbrž udělení doplňkové ochrany). Ve většině případů má totiž cizinec k dispozici jiný prostředek ochrany proti zásahu do práv, což platí i v případě stěžovatele v dané věci. Přezkum rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu a stanovení lhůty k vycestování z území České republiky není pro stěžovatele poslední možností k uplatnění nových skutečností, na které nemohl poukázat v řízení před správními orgány. Zákon o pobytu cizinců, případně také zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, totiž stěžovateli poskytují další druhy správních řízení, v nichž stěžovatel může nyní tvrzenou novou skutečnost uplatnit za účelem ochrany svých práv. Na nově vyvstalou skutečnost tak stěžovatel může poukázat například v případném řízení o uložení správního vyhoštění (které se ostatně se stěžovatelem vede, jak sám uvedl v kasační stížnosti) nebo o udělení mezinárodní ochrany.

[30] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shrnuje, že v posuzovaném případě nejsou splněny podmínky pro výjimku z aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud proto nepochybil, jestliže novou skutečnost týkající se psychické poruchy stěžovatele v napadeném rozsudku nezohlednil.

[31] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá i to, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci dostatečně, porušily zásadu materiální pravdy a objektivního posouzení a nezjišťovaly skutečnosti, jež byly ve prospěch stěžovatele. Nutno dodat, že stejnou námitkou se již zabýval i krajský soud a shledal, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily a tento zjistily dostatečně (viz odst. 11 napadeného rozsudku). S tímto závěrem se nyní ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

[32] Podklady (výpis z cizineckého informačního systému, výpis z Rejstříku trestů, rozsudky trestních soudů či sdělení Vězeňské služby), z nichž správní orgány při posouzení věci vycházely, nelze považovat za subjektivní a jednostranné, ale naopak za podklady dokládající objektivní stav věci. Pokud takto zjištěné informace nejsou stěžovateli ku prospěchu a nepřispívají k rozhodnutí pro něj příznivému, neznamená to, že nejsou objektivní. Stěžovatel ostatně kromě tvrzení o neprovedení výslechu jeho dcery a manželky ani neuvádí, jaké jiné podklady správní orgány dle jeho názoru opomněly obstarat a k jakým dalším zjištěním by takové podklady přispěly. Obdobně neuvádí ani jaké jiné skutečnosti, které svědčí o nepřiměřenosti správních rozhodnutí (kromě rodinných vazeb, které správní orgány vzaly v úvahu), správní orgány nezjistily.

[33] K namítanému neprovedení důkazů svědeckými výpověďmi manželky a dcery (ve vztahu k tvrzené nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života) ve správním řízení Nejvyšší správní soud předně souhlasí se správními orgány i krajským soudem, které poukázaly na skutečnost, že jejich výslechy stěžovatel nenavrhoval. Nejvyšší správní soud dále dodává, že těmito výslechy stěžovatel nemůže nahrazovat konkrétní tvrzení ohledně skutečností, jež by mohly být významné pro případnou úvahu o nepřiměřenosti rozhodnutí. Důkazy se totiž provádějí k prokázání konkrétních skutkových tvrzení. Nejprve je tedy třeba tvrdit určitou skutečnost, která je pro věc rozhodná, a teprve poté lze přistoupit k jejímu prokazování. Pouze jsou-li zde dostatečná tvrzení, může správní orgán posoudit potřebnost navrhovaného důkazu k jejich prokázání.

[34] K právě uvedenému však nutno současně dodat, že již správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že stálost a hloubku rodinných vazeb stěžovatele nikterak nezpochybňuje (viz strana 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). V takovém případě se provedení svědeckých výpovědí za účelem prokázání této nezpochybněné skutečnosti jeví zcela nadbytečným; právě pevnost rodinných vazeb totiž stěžovatel hodlal těmito důkazy prokazovat. Nelze přehlédnout ani úvahu žalované (viz strana 9 napadeného rozhodnutí), která k závěrům správního orgánu prvního stupně na základě informací z Věznice Heřmanice a Vazební věznice Brno dodala, že „*nezpochybňuje, že dcera tyto vazby měla s odvolatelem před zahájením jeho trestního stíhání, to se však (...) v průběhu trestního řízení a následného odsouzení nepochybně změnilo.*“ Stěžovatel přitom měl možnost (které využil) seznámit se v řízení před správními orgány s podklady rozhodnutí, mezi nimiž byly právě i podklady o četnosti jeho kontaktů s manželkou a dcerou jak v době výkonu vazby (od 26. 6. 2019 do 13. 10. 2020), tak i následně v době výkonu trestu odnětí svobody (od 13. 10. 2020 dále). Z uvedených podkladů, jež jsou součástí správního spisu, přitom nepochybně plyne, že se stěžovatel v době výkonu vazby četněji stýkal s manželkou, s dcerou se nestýkal od července 2020. V době výkonu trestu odnětí svobody po jeho přemístění do Věznice Heřmanice (od 13. 10. 2020) pak realizoval jeden rozhovor prostřednictvím aplikace Skype s manželkou (dne 6. 1. 2021), jak potvrdila tato věznice

(osobní návštěvy byly zakázány z důvodu pandemie Covid-19). Stěžovatel dodatečně v žalobě tvrdil, že byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody (stanoveného původně do 26. 12. 2021) dne 23. 7. 2021. Stalo se tak ještě v době před vydáním napadeného rozhodnutí. Nelze současně vyloučit, že uvedená skutečnost mohla být okolností, která mohla kontakty a vazby jednotlivých členů stěžovatelovy rodiny ovlivnit, a tedy mít vliv i na zjištění, jež k těmto otázkám správní orgány zaujaly. Stěžovateli přitom nic nebránilo i tyto okolnosti žalované sdělit ještě v době před tím, než rozhodla. Mohlo to totiž ovlivnit její úvahy o potřebě dalšího dokazování. Stěžovatel však nejenom, že sám v průběhu správního řízení žádnou rozhodnou a spornou skutečnost, kterou by bylo třeba provedením svědeckých výpovědí manželky a dcery ověřit, netvrdil, ale (jak již výše uvedeno) ani nenavrhl provedení jejich výslechů, které se s ohledem na popsané okolnosti, o nichž věděl nejlépe právě on sám, nabízely. Správní orgány stěžovatelovy rodinné vazby měly (zejména do doby probíhajícího trestního řízení a stěžovatelova odsouzení) za prokázané, nezpochybňovaly je a při posouzení přiměřenosti rozhodnutí je braly v potaz. Nejvyšší správní soud tudíž má ve shodě s krajským soudem za to, že stav věci zjistily správní orgány dostatečně, přestože neprovedly výslechy stěžovatelovy manželky a dcery. Ani v řízení vedeném z moci úřední totiž nelze po správních orgánech vyžadovat vyhledávání těch skutkových okolností, o nichž z povahy věci nemohly vědět a o nichž naopak měl povědomost účastník řízení, jemuž mohly či měly být ku prospěchu. Krajský soud spornou otázku, zda skutkový stav byl zjištěn dostatečně a objektivně, posoudil správně.

[35] Stěžejní stížnostní argumentace se pak vztahuje k samotnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Není přitom pochyb o tom, že v souladu s § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány povinny se touto otázkou zabývat. Míra a intenzita poměřování zájmu společnosti na ochraně před škodlivým jednáním cizince s právem na soukromý a rodinný život přímo závisí na množství a kvalitě informací, které mají správní orgány k dispozici. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na poslední větu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle níž byl stěžovatel povinen poskytnout správnímu orgánu prvního stupně veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Toto ustanovení nemá žádné aplikační výjimky, vztahuje se tedy i na řízení zahájená z moci úřední. Nejvyšší správní soud setrvale vychází nejen v řízeních o zrušení povolení k trvalému pobytu z toho, že po správních orgánech nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Jak již výše uvedeno, je to především sám účastník řízení, který disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a který nejlépe může vylíčit jeho specifika. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry, jejichž sdělení závisí výlučně na vůli účastníka řízení. Je tedy zejména na něm samotném, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí, případně o tom nabídl důkazy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45). Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu, například v podobě výzvy k součinnosti, provedení účastnického výslechu či svědeckých

výpovědí. Ostatně právě tuto skutečnost reflektoval zákonodárce v novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb., když do § 174a zákona vložil výše parafrázovanou poslední větu.

[36] K samotné námitce nepřiměřenosti rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, že je posuzováno, zda je zásah do soukromého a rodinného života cizince přiměřený či nikoliv; předpokládá se tedy, že k nějakému zásahu vydáním rozhodnutí dojde. Na základě dostatečně zjištěného stavu věci jsou pak správní orgány povinny zhodnotit závažnost důvodu pro zrušení povolení k pobytu, vůči závažnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Posouzení přiměřenosti je tak vždy otázkou hodnocení konkrétních okolností toho kterého případu. Z uvedeného důvodu je zpravidla zavádějící jakékoliv srovnávání či zobecnění napříč skutkově a právně odlišnými případy. Nejvyšší správní soud má za to, že posouzení přiměřenosti v projednávané věci vyhovělo nárokům kladeným na poměřování protichůdných zájmů, konkrétně zájmu státu na ochraně bezpečnosti a předcházení kriminality na straně jedné a práva na ochranu soukromí a rodinného života stěžovatele a příslušníků jeho rodiny na straně druhé. Ze správních rozhodnutí vyplývá, jaké všechny skutečnosti vzaly správní orgány v úvahu, od ekonomických a majetkových vazeb stěžovatele, přes délku jeho pobytu na území České republiky a možnost reintegrace v zemi původu, až po jeho rodinné vazby. V potaz vzaly i to, zda ztráta pobytového oprávnění stěžovatele ovlivní pobytový status jeho manželky a dcery (jimž bylo uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky) a jak může rodina následně řešit osobní styk, když stěžovatel nebude disponovat povolením k trvalému pobytu.

[37] Stejně důkladně bylo ale v souzené věci třeba zvážit i trestnou činnost stěžovatele. Ten byl pravomocně odsouzen za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 30 měsíců, k trestu propadnutí majetku v podobě rodinného domu a k peněžitému trestu ve výši 1.000.000 Kč. Z odůvodnění trestních rozsudků, které jsou založeny ve spise správního orgánu prvního stupně, vyplývá, že se jednalo o dlouhodobou a závažnou trestnou činnost, která vyústila ve značnou škodu [ve smyslu § 138 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku], přičemž stěžovatel byl jejím ústředním původcem. Pokračující trestný čin takového rozsahu podle Nejvyššího správního soudu nelze ospravedlňovat tím, že se jednalo o „pouhý“ exces, jak tvrdí stěžovatel. Neschopnost či nevůle stěžovatele obstarat si finanční prostředky legálními cestami svědčí nejenom o jeho nedostatečné integraci, ale rovněž o nedostatečném respektu k právnímu řádu České republiky a veřejnému pořádku. Za takové situace pak musí stěžovatel jako cizinec počítat s tím, že jeho jednání bude mít následek nejenom v trestněprávní sféře, ale rovněž i v té pobytové. Nelze spoléhat na to, že ke zrušení jeho pobytového oprávnění nedojde právě proto, že má na území rodinné příslušníky a zázemí. Takový přístup by zcela popřel smysl ustanovení zákona o pobytu cizinců ukládající správním orgánům (za podmínek v tomto zákoně uvedených) cizinci pobytové oprávnění zrušit. Je přitom nepochybné, že v případě zrušení povolení k trvalému pobytu jsou následky rozhodnutí pro cizince nejcitelnější. Přestože tedy vazby stěžovatele na území České republiky jsou významné, což správní orgány ani krajský soud nepopírají, nelze jimi omlouvat závadové jednání, jehož se stěžovatel dopustil, a s nímž zákon o pobytu cizinců spojuje zrušení povolení k trvalému pobytu. Nejvyšší správní soud neshledal, že by

v projednávaném případě došlo k významnějšímu zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života, než jaký se u zrušení povolení k trvalému pobytu předpokládá. Jinak řečeno, Nejvyšší správní soud neshledal ve stěžovatelově případě žádná specifika (ostatně je stěžovatel ani netvrdil), která by svědčila o nepřiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[38] Stěžovatel se ve své argumentaci vztahující se k nepřiměřenosti rozhodnutí (ať již v žalobě či posléze shodně v kasační stížnosti) omezuje na odkazy na svoji nezletilou dceru a její nejlepší zájem, to však nelze považovat za dostatečné ke zvrácení závěrů přijatých správními orgány a potvrzených krajským soudem. Stěžovatel tuto obecnou argumentaci nikterak nerozvíjí, například popisem běžného života rodiny, vysvětlením, jaký vztah má s dcerou, jak spolu tráví čas, proč jí bude chybět, co pro dceru zajišťuje a proč se neobejde bez jeho přítomnosti v České republice, proč by odebrání trvalého pobytu mělo představovat významnější zásah, než jaký již byl způsoben pobytem stěžovatele ve vazbě a ve výkonu trestu odnětí svobody, apod. Stěžovatel se naopak ve své argumentaci soustředí pouze na obecné zpochybňování zjištěných skutečností, na výtky o nedostatečnosti podkladů a na obecný nesouhlas se závěrem o přiměřenosti rozhodnutí. Pokud ale sám neuvádí žádná konkrétní tvrzení a specifické skutečnosti, které nasvědčují nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí, nelze jeho námitkám přisvědčit.

[39] To samé platí o stěžovatelově tvrzení o nejlepším zájmu dítěte (jeho dcery). Stěžovateli tak sice lze v obecnosti přisvědčit v tom, že nejlepší zájem dítěte je zájmem, který v rámci posuzování proporcionality zásahu do soukromého a rodinného života je třeba vzít v úvahu a současně jde o hodnotu, která musí být dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, na druhou stranu ani v souvislosti s touto námitkou stěžovatel neupřesňuje, jak konkrétně vypadá rodinné a rodičovské zázemí, které dceři poskytuje, a jak dalece by se tohoto zázemí dotklo jejich případné osobní odloučení.

[40] Namítá-li tedy stěžovatel, že správní orgány nesprávně pojaly zásadu nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 24. 5. 2022, č. j. 3 Azs 246/2020-39, v němž ke shodné otázce v obdobné věci vyslovil, že *„relevantní soudní judikatura však nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte za všech okolností. Naopak jak judikatura ESLP, tak Ústavního soudu jej vnímá opět jako příkaz k vyvažování různých protichůdných zájmů, resp. judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). To od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy. Nyní projednávaná věc spadá i podle Ústavního soudu do posledně zmíněné kategorie řízení, v němž je zájem dítěte pouze jedním z mnoha kritérií. I v tomto případě však platí, že intenzita či „hloubka“ tohoto vážení se primárně odvíjí od informací, které správním orgánům poskytne sám žadatel. Intenzitě dopadu rozhodnutí do práv dítěte nepochybně odpovídá nejen způsob vážení nejlepšího zájmu*

dítěte, ale i povinnost respektovat tzv. participativní práva dítěte, tj. právo dítěte být účastno příslušného řízení a mít možnost se v něm přímo vyjadřovat. Tato povinnost je nejintenzivnější v první kategorii řízení; v řízení, v němž se rozhoduje nynější věc stěžovatele, by bylo nutno vyžadovat takové postavení jeho nezletilých dětí, včetně například jejich výslechu, pokud by stěžovatel uváděl podrobnosti z rodinného života dětí, které by bylo třeba jakkoliv dále ověřit." Uvedené závěry jsou použitelné i v souzené věci. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel neuvedl ve správním řízení žádná specifika svého rodinného a rodičovského vztahu k dceři, a proto se nelze podivovat nad tím, že správní orgány při posuzování přiměřenosti svého rozhodnutí vycházely zejména z toho, že dcera žalobce pobývá v České republice od narození, má zde vytvořeny sociální vazby a zázemí, a jejím nejlepším zájmem tedy je setrvání v České republice.

[41] Ať již byla pasivita stěžovatele, pokud jde o konkrétní tvrzení týkající se jeho soukromého a rodinného života, způsobena tím, že fakticky neexistují žádná specifika, která by mohl před správními orgány tvrdit (kromě správním orgánům známých skutečností), nebo byla motivována určitým přesvědčením stěžovatele, že samotný argument pobytu nezletilé dcery a jejího nejlepšího zájmu bude dostačující, nemůže z ní nyní být vyvozována nedostatečnost a nesprávnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí a nejlepšího zájmu nezletilého dítěte. S ohledem na tuto výše popsanou pasivitu stěžovatele ve správním řízení proto považuje kasační soud posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, jakožto i zvážení nejlepšího zájmu dítěte, ze strany správních orgánů za dostačující a správné. Krajský soud se proto nedopustil pochybení, jestliže závěrům napadeného rozhodnutí přisvědčil.

[42] Nejvyšší správní soud si je vědom své judikatury, na niž stěžovatel také v kasační stížnosti poukazuje, a která se týká povinnosti správních orgánů zvažovat skutkové okolnosti každého případu individuálně a následně konkrétně argumentovat k jednotlivým skutečnostem svědčícím o zásahu do soukromého a rodinného života a nikoliv pouze mechanicky aplikovat tytéž obecné argumenty, z nichž ve své podstatě vyplývá, že ač jsou vazby cizince k území jakkoliv intenzivní, nemohou nikdy převážit nad tím, že se dopustil trestné činnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28). Nejvyšší správní soud však má za to, že tato situace v posuzovaném případě nenastala. Jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaná se neomezily na obecnou argumentaci, nýbrž provedly i individuální hodnocení skutečností týkajících se trestné činnosti stěžovatele, a v opozici k tomu i skutečností z jeho soukromého a rodinného života, včetně zohlednění zájmů nezletilé dcery, a tyto navzájem poměřovaly. Krajský soud posléze správně usoudil, že hodnocení přiměřenosti dopadů správních rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života je dostatečné a tento zásah je vzhledem ke skutkovým okolnostem případu přiměřený, a to i s ohledem na nejlepší zájem dítěte, stěžovatelovy dcery. Stěžovatelem tvrzené porušení čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 3 Úmluvy o právech dítěte pro výše uvedené dovodit nelze.

[43] Stěžovatel v kasační stížnosti také namítá, že mu není zřejmé, jak by mohl další kontakty s rodinou realizovat, bude-li povinen na základě napadeného rozhodnutí vycestovat z území. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že není na správních orgánech ani správních soudech, aby za stěžovatele domýšlely budoucí realizaci jeho rodinného

života. Stěžovatelův implicitní požadavek, aby správní orgány či krajský soud uvedly, jakým způsobem má být řešeno případné rozdělení a dálkový styk stěžovatele a jeho rodiny, zcela překračuje povinnosti správních orgánů stanovené zákonem o pobytu cizinců. Správní orgány tak nad rámec svých zákonných povinností stěžovatele odkázaly na to, že do České republiky může cestovat v rámci bezvízového styku nebo si obstarat nižší pobytové oprávnění. Netvrdily však, že získání jiného pobytového oprávnění bude možné neprodleně po vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Možnost získat ihned jiné pobytové oprávnění by ostatně opět popírala smysl rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu.

[44] Krajský soud v napadeném rozsudku rovněž zmínil aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině (probíhající válečný konflikt), která nepochybně bude mít za následek možnost stěžovatele setrvat na území České republiky i přes zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Námitky stěžovatele stran toho, že bude nucen k návratu na Ukrajinu a nebude se moct vrátit do České republiky, neboť bude muset plnit brannou povinnost, nemají žádnou skutkovou oporu. Sám stěžovatel uznává, že orgány České republiky nečinní žádné kroky k tomu, aby občany Ukrajiny v současnosti navracely do země původu, ba naopak jsou zřizovány takové pobytové mechanismy, které mají zajistit setrvání občanů Ukrajiny a jejich bezpečnost na území České republiky, ať je již jejich pobytový status jakýkoliv.

[45] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažuje za naplněný ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[46] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že pokud stěžovatel v souvislosti s doplněním kasační stížnosti přiložil jako přílohu protokoly ze dne 23. 11. 2021 a ze dne 14. 12. 2021 o výslechu jeho manželky a dcery provedené odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie kraje Vysočina v řízení ve věci stěžovatelova správního vyhoštění a také lékařskou zprávu ze dne 19. 10. 2021, nelze ke skutečnostem z nich vyplývajícím v řízení o kasační stížnosti přihlížet v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017-67). Bylo-li by v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). V řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí je Nejvyšší správní soud, stejně jako soud krajský v řízení o žalobě (jak již výše uvedeno), zásadně vázán skutkovým a právním stavem rozhodným ke dni vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K doloženým protokolům o výsleších a tvrzením, které z nich stěžovatel v kasační stížnosti vyvozuje, tak nelze přihlédnout.

VI.

[47] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[48] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalované jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu